Faşizmin baskı ve yasakları sökmeyecek!

DEVRİMCİ YOL

SAYI: 35 NİSAN 1980 10 TL

1 MAYIS DİRENİŞİ İÇİN İLERİ!

1 Mayıs geliyor. İşçilerin ve tüm emekçilerin bütün dünyada her yıl bir mücadele ve birlik günü olarak kutladıkları 1 MAYIS geliyor.

Ve tüm burjuvalar, işçi sınıfının ve emekçi halkların düşmanları, bir kere daha emekçi halkın yükselen devrimci mücadelesi karşısında korku ve dehşete kapılıyorlar. Zulüm ve sömürü üstüne kurdukları saltanatları yıkılacak diye, işçiler ve emekçiler, gençler ve aydınlar, yıllardır acımasız bir sömürü ve zulüm altında ezilenler, özgürlüğün kardeşliğin ve eşitliğin egemen olduğu yepyeni bir geleceğe olan sarsılmaz inançlarını bir kere daha en güçlü sesleriyle haykıracaklar ve Devrime olan inançlarını bir kere daha tazeleyecekler diye korkuyorlar.

Sömürücü zalimler ve bunların uşakları bunun için 1 Mayıs'ın kutlanmasını önlemeye çalışıyorlar. Bugüne kadar, işçilere ve tüm emekçilere haklarını aramayı yasaklayanlar, grevleri, faşist köpeklere karşı direnmeyi, işten atmalara ve her türlü haksızlık ve baskıya karşı direnmeyi yasaklayanlar, şimdi de, bir kere daha 1 Mayıs'ı yasaklamaya çalışıyorlar.

Fakat, sömürücü zalimlerin ve onların köpeklerinin tüm baskı ve tehditleri bir kere daha sökmeyecek! 24 Aralık'ta bütün baskı ve tehditlerine rağmen Maraş katliamının ve faşizmin lanetlenmesini nasıl önleyemedilerse, şimdi de faşizmin tüm baskı ve yasakları bir kere daha sökmeyecek. Emperyalistlerin ve sömürücü patronların uşağı Demirel'in efendilerinden aldığı emir ve cesaretle ve tam bir sokak kabadayısı edasıyla "1 Mayıs'ı kimseye kutlatmayız, bu sokaklar bizimdir, kimseye bırakmayız" diye gerdan kırıtmaları, ve tüm faşist baskılar boşa çıkarılacak. İşçilerin ve tüm ezilen halkların birleşik gücü sömürücü zalimlerin ve onların köpeklerinin ulumalarının üzerinden bir sel gibi akıp gidecek.

Ve herşeye rağmen 1 Mayıs, milyonlarca emekçinin, halkımızın özgürlük, eşitlik ve kardeşlik dolu aydınlık geleceğine olan sarsılmaz inancıyla fabrikalarda, okullarda, köylerde, meydanlarda, sokaklarda, büyük bir coşku ve mücadele azmiyle, bir kere daha kutlanacak.

Ve 1 Mayıs 1980 işçi sınıfının ve tüm emekçi halklarımızın sömürü ve zulme karşı, faşizme karşı şanlı bir direniş mücadelesinin gerçekleştiği bir gün olacak.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM EZİLEN YOKSUL HALKLARIMIZ:

Yeni MC hükümeti, yerli ve yabancı sömürücü patronların halka karşı bir saldırı hükümetidir. Bugünkü Demirel hükümeti, faşizmin bir aracıdır; faşizmin halkı sömürü ve zulüm düzeninde esir etmek ve köleleştirmek amacıyla yürüttüğü halka karşı savaşın bir parçasıdır. Faşizm, bu hükümet eliyle pek çok imkanlar elde etmekte ve halka saldırı savaşını derinleştirmektedir.

Faşizm, halka saldırıyor. MC hükümetiyle, sıkıyönetimlerle, faşist katliamı çeteleriyle saldırıyor. Bugün ülkemizi bir hapishaneye çevirdiler. Niçin? Halkı faşizmin esaretine kölece boyun eğdirtmek için.

İşçiler, köylüler, ilericiler, devrimciler faşizme, köleliğine karşı olan bütün halk ise faşizmin bütün saldırısına karşı DİRENİYOR.

Bütün bir halk faşizme boyun eğmiyor ve DİRENİYOR. Bu direniş ki, faşizmi çileden çıkarıyor daha da kudurganca saldırıyor. İşte 1 Mayıs'a giderken sıkıyönetimin yükselen terörü, artan baskılar ve yasaklamalar bunun içindir. Bunun için 1 Mayıs'a saldırıyorlar, yasaklıyorlar. 1 Mayıs'ta halkın, sömürüye, zulme ve karanlığa karşı; faşizme karşı, bir kale gibi dikilip direnmesini engellemeye ve halkın direnişini dağıtmaya çalışıyorlar.

O halde, bu zulme, baskıya, bir kere daha başkaldıralım. Fabrika fabrika, köy köy, mahalle mahalle, zalimlerin tüm yasaklarına karşı çıkalım.

İşçisiyle, köylüsüyle, memuruöğretmeni, öğrencisiyle saflarımızı sıklaştıralım.

Zalimlerin yasaklarını bir kere daha yerle bir etmek için; sömürücülerin zamlarına, zulmüne, işkencelerine boyun eğmeyeceğimizi, faşizme köle olmayı asla kabul etmeyeceğimizi göstermek için 1 Mayıs'ı bir kat daha fazla bir coşkuyla kutlayalım.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN EMEKÇİ HALKLARIMIZIN FAŞİZME KARŞI DİRENİŞİ!

YAŞASIN 1 MAYIS DİRENİŞİMİZ.

YENİ MC VE IMF ÜLKEMİZİ EMPERYALİSTLERİN ÇİFTLİĞİ YAPMAK İSTİYOR!

15 Nisan'da OECD toplantısında Türkiye'ye 1 milyar 161 milyon dolar borç verme vaadinde bulunuldu. Hükümet, koparabildiği bu borç vaadlerini bir zafer olarak değerlendiriyor. Bu zaferlerini kamuoyuna "ekonomiyi kurtardık", "Türkiye'yi bir ekonomik yıkımdan kurtardık", vb. sözlerle tantanalı bir şekilde sunuyorlar. Hatta bu tantanayı o kadar ileri götürüyorlar ki, kendilerinin memleket kurtarmış muzaffer komutanlar olarak görülmesini talep etme komikliğine kadar vardırıyorlar. Örneğin, tarihe bir kara mizah olarak geçecek olan, "bizim bu başarımıza sevinmeyen olabilir, memleketin kurtulmasından üzüntü duyanlar olabilir, ama bu memleket hepimizindir ve başarımızdan herkes sevinmelidir" sözlerini sarfetme cüretini bile gösterebiliyorlar.

Memleketi kimden ve nasıl kurtarıyorsunuz? Emperyalistlerin vereceği borçlar memleketi nasıl kurtarır; alacağınız borçların bedeli nedir, bu borç vaadlerini alabilmek için neler verdiniz? IMF'nin ve emperyalist tekellerin sömürge ekonomilerinin kurtulmasına yardımcı olduğu nerede görülmüştür? Emperyalistler bu borçları sizler vatan kurtaran aslanlar olasınız diye mi veriyorlar acaba?, vb. sorularla Yeni MC'cilerin halkı kandırmak umuduyla başvurduğu demagojilerle ve şaklabanlıklarla uğraşmayı bir tarafa bırakalım.

Gerçek durum nedir? Yeni MC'nin yapmış olduğu ekonomik uygulamalarıyla ve dış borçlanmayla ortaya serilen durum nedir? Ekonominin kurtarılması mıdır, yoksa emperyalizmin ülkemiz ekonomisini bütünüyle kontrolü altına almış olduğu ve her istediğini yaptırabildiği gerçeğinin bir kez daha anlaşılması mıdır?

Bugün Türkiye'de yaşayan herkes ülke ekonomisinin emperyalizmin sömürüsü ve kontrolü altında olduğunu ve ekonominin ayakta durmasının (ayakta durmak denebilirse!) veya yıkılıp tam bir ekonomik kaos ve sefalet hallnin hüküm sürmesinin, emperyalistlerin iki dudağı arasından çıkacak bir çift söze bağlı olduğu gerçeğini Yeni MC'nin ekonomik uygulamaları sayesinde daha iyi kavramıştır.

Ülkemizi dolaylı ve ekonomik yöntemlerle sömürü altına almış ve ekonomiyi kendine bağlamış olan emperyalizm, bugün ekonomiyi doğrudan ve buyruklarla yönetebilmektedir. Bugün Türkiye hükümetlerinin ekonomiyi yönetmek veya yönlendirmekte en küçük bir insiyatifi kalmamıştır. Türkiye ekonomisinin yönetimi ve yönlendirilmesinde bütün "yetki" ve insiyatif, başta IMF olmak üzere emperyalist kuruluşların elindedir; ve IMF ekonomiyi buyruklarla yönetmektedir.

Yeni MC hükümetinin almış olduğu bütün ekonomik önlemler ve bundan böyle uygulayacağı bütün politikalar, IMF emirlerinin yerine getirilmesinden ibarettir. Yeni MC ile birlikte Türkiye'nin kendine ait "resmi" bir ekonomik politikası artık gereksiz hale getirilmiş; ekonomik politika IMF'nin buyruklarının yerine getirilmesi uğraşısına dönüştürülmüştür. Bu buyrukların yerine getirilmesinde takip edilecek yöntem ve uygulanılacak tekniklere kadar herşey IMF tarafından yazılıp ellerine verilmektedir. Bu kadarla da kalınmamakta, IMF bu yöntem ve tekniklerin uygulanıp uygulanmadığını, verilen borçların nerede ve nasıl kullanılacağını takip etmektedir. O kadar ki, IMF tek tek işletmelerin çalıştıracakları işçi, ödeyecekleri ücret, üretecekleri mal miktarı ve cinsi hakkında ve malların gideceği pazarlar hakkında emredici müdahalelelerde bulunmaktadır.

Bu durumda Türkiye'nin bağımsız bir ekonomisi olduğundan söz edilebilir mi? Yeni MC'nin ekonomiyi kurtarmasından veya memleketi kurtarmasından söz edilebilir mi? Ekonomiyi veya memleketi kurtaran(!) birileri varsa eğer, onun IMF olması lazım gelmez mi?

Sonuç olarak Yeni MC, emperyalist tekellerin ve bunların yerli işbirlikçilerinin ülkemiz üzerindeki sömürülerinin artırılmasının ve sömürünün tam bir talan haline dönüştürülmesinin bütün koşullarını oluşturmak amacını güden IMF direktiflerini uygulamakla, emperyalizmin istediği yeni bir ekonomik düzeni yerleştirmekte kararlı olduğunu göstermektedir. Emperyalizm de bugün, Yeni MC eliyle ve Yeni MC sayesinde, Türkiye'yi istediği yöntemlerle sömüreceği bir arpalık haline getirmek üzere lüzumlu gördüğü bütün tedbirleri aldırtabilmekte, emperyalist tekellerin keyfini kaçırabilecek bütün engelleri ortadan kaldırabilmektedir.

Ancak, gerek Yeni MC'nin gerekse emperyalizmin hesaba katmamakta ısrar ettiği bir faktör var. İşçi sınıfının ve çalışan bütün halk kesimlerinin bu çılgınlık derecesine yükselen sömürme hırslarına sessizce ve kölece boyun eğmeyeceği gerçeği var. İşçi sınıfı ücretlerinin dondurulması, toplu sözleşme haklarının gasbedilmesi manevralarına sessiz kalmayacaktır. Halk hayat pahalılığına zamlara sessizce boyun eğmeyecektir. Ve bir bütün olarak halkın sömürüden kurtulma mücadelesi emperyalizmin ve Yeni MC'nin iştahını kursağında bırakacaktır.

Hiçbir baskı ve zulüm işçi sınıfını ve diğer halk sınıflarını emperyalizmin Yeni MC eliyle sağlamaya çalıştığı kölelik düzenine razı edemeyecektir.

Siz bu halkı koyun mu sanıyorsunuz! Ensesine vurup ağzından lokmasını alabileceğinizi mi sanıyorsunuz! İşte Tariş direnişi, işte Çimentepe'li yiğit anaların, bacıların baskınıza, zulmünüze dişe diş karşı koyuşu! Bu halk işçisi, köylüsü, memuru öğrencisiyle zamınıza, zulmünüze karşı direniş destanları yaratmaya ve mutlaka tüm zalimleri alaşağı etmeye yemin etmiş bir halktır.

Orta Doğu ve Türkiye'de durum ve ABD çıkarları

İran ve Afganistan'daki gelişmelerden sonra, tam ABD tarafından İran'a karşı yeni bir hareket geliştirilmeye başlandığı bir sırada İran'la Irak arasındaki (öteden beri süregelen) anlaşmazlıkların mevzii-sınır çatışmalarına dönüştüğü görüldü. Ve bu yüzden Luksemburg'un 1 milyon dolarlık yardımı ve Cumhurbaşkanının bir türlü seçilemeyişi ile meşgul olan Türkiye'de ve dünyada gözler bir kere daha Orta-Doğu'ya çevrildi. İran'da Kürtlerle merkezi hükümet kuvvetleri arasında çatışmalar sürüyor. ABD, Türkiye'den İran'a karşı ilan ettiği Ambargo'ya katılmasını istedi...

1. Orta-Doğu'daki ABD politikaları, İran'ın ABD'den kopmasından sonra onun Orta Doğu'daki temel dayanağını oluşturan Mısır-İsrail cephesinin güçlendirilmesine yönelmiştir. Bir yandan Türkiye-S.Arabistan - Irak gibi ülkelerle bu cephe takviye edilmeye (ve mümkünse bir pakt altında birleştirilmesine) çalışılmakta, diğer yandan da Orta Doğu ülkeleri arasındaki çelişmelerden yararlanılarak İran'ın da katılacağı güçlü bir Arap-Filistin cephesinin oluşturulmasına engel olunmaya çalışılmaktadır. Gerek İran'la Irak arasındaki çatışmalar, gerekse İran içinde ve bölgede sınıfsal ve anti-emperyalist bir temele oturmayan, dinsel ve "ulusal", vb. nedenlere dayalı çatışmalar, ABD emperyalizminin Orta-Doğu'daki yürüttüğü politikalarıyla tam bir uygunluk göstermektedir.

Bölge çeşitli ulusal ve mezhep ayrılıklarını bünyesinde taşımaktadır. (Sadece İran'da Arap ve Fars kökenliler, Kürtler, Azeriler ve Beluciler yaşamaktadır. Bunların bir çoğunda Şii ve Sunni mezheplerini benimsemekten ileri gelen ayrılıklar vardır). Irak-İran-Suriye gibi ülkelerin yönetimleri de mezhep bakımından farklılıklar göstermektedir. (İran, Irak'ın İran'daki Sunni Kürtleri kışkırttığını, Irak ise İran'ın, Irak'taki Şiileri Sunni yönetime karşı kışkırtıp örgütlediğini ileri sürmektedir). Libya ile birlikte İsrail'e karşı "kararlılık cephesinde" yeralan ve Irak'la ötedenberi çatışma halinde bulunan Suriye ise, Irak'ı, İran'a karşı tavrından dolayı *Amerikancılık*la suçlamaktadır.

İran devrimi de gerçek bir halk devrimi tarafından gerçekleştirilebilecek olan şeyleri başaramamış, önderliğinin niteliğinden dolayı, ne içerdeki ne de dışarda bölge halkları ile arasında varolan sorunları çözememiştir. Irak'da S. Hüseyin yönetimi ise uzunca bir süreden beri "batı yanlısı" bir politikaya yönelmiştir ve İran ile Irak arasında meydana gelen çatışmalarda sergilenen tavırları onun bu politikasının bir sonucu olarak değerlendirilmektedir.

Özetle ifade etmek gerekirse, Orta-Doğu ülkelerinin burjuva yönetimleri tarafından izlenilen dar-tutarsız politikalar sonucu, bölge halkları arasında varolan ayrılık unsurlarının emperyalizm tarafından kolaylıkla istismar edilebilir bir hale gelmesine yolaçmakta ve bölge halkları arasında emperyalizme ve İsrail-Mısır cephesine karşı güçlü bir Filistin-Arap cephesinin kurulmasına mani olmaktadır. Bir yandan ABD tarafından her zaman kolayca istismar edilebilecek bir nitelik taşıyan ayrım noktaları tutarsız politikaların da yardımıyla gittikçe keskinleştirilmekte, diğer yandan da ilginç bir şekilde çatışan tarafların hepsi diğerlerini *"Amerika'ya hizmet etmekle"* suçlamaktadırlar. İran ve Suriye Irak'ı, Irak İran'ı, gene İran içerde kendilerine karşı acımasız bir savaş yürüten Kürtleri, ... hasılı herkes birbirini "Amerikan uşaklığı" yapmakla suçlamaktadırlar.

2. ABD'nin Orta Doğu'da uyguladığı politikalar, kuşkusuz ki Orta Doğu'daki Amerikan çıkarlarının korunmasında Türkiye'nin de "en iyi" bir şekilde kullanılmasını da öngörmektedir. Orta Doğu'da işler gittikçe kızışırken, ABD'nin, İran'a karşı uyguladığı "Ambargo"ya Türkiye'nin de katılmasını istemesi ve tam da bu sıralarda Suudi Arabistan ile Amerikan petrol ve silah tekelleri arasındaki "esrarengiz" bir adem olduğu söylenen Kaşıkçı'nın "zuhur etmesi" ilginç bir rastlantı olmuştur.

Gerçi Türkiye'nin (hele bugünkü yönetim şekli ile) kendisinden talebedilen şekilde İran'a karşı yürütülecek "Ambargo"ya katılması pek kolay birşey olmadığı için bu gerçekleştirilememiştir. Ama ABD'nin Orta Doğu'da kendi çıkarlarının korunması için Türkiye'ye biçtiği rolün yerine getirilebilmesi için Türkiye ile yakından ilgilenmeye devam edeceğine hiç şüphe yoktur. Nitekim, ABD temsilciler meclisinin geçenlerde hazırlattığı raporda, Türkiye'nin Orta Doğu'daki Amerikan çıkarları açısından önemli bir rol oynayacağından sözedilerek, Türkiye'nin ihtiyacı olan ekonomik-askeri yardımlar konusunda olumsuz hareket edilmemesi talebedilmekteydi.

3. Dışarda bütün bu gelişmeler olurken, içerde Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle egemen sınıfların yönetim çıkmazlarının belirli bir dönüm noktasına gelip tıkandığı gözlemlenmektedir.

Bu tıkanıklığın nedeni, bugünkü koşullardaki bir Cumhurbaşkanı seçiminin, egemen sınıfların bunalımının çözümü için önlerindeki yollar konusunda da belirli bir tercih (en azından bir yanın ağırlık kazanması) anlamına da gelecek olmasıdır.

Bu durum özellikle AP'nin çıkmazları ve kararsızlıkları ile de ilgilidir. Demirel, karşı karşıya bulunduğu açmazların bir sonucu olarak Cumhurbaşkanlığı seçiminin yarattığı durumu alabildiğine zorlamakta, kendi açmazlarını çözebilecek bir yol aramaya çabalamaktadır.

Demirel bizim gizli faşizm dediğimiz (parlamentonun ve onun bünyesinde oluşan hükümetlerin yönetimde etkin bir rol oynar *göründüğü*, fakat aynı zamanda kitlelerin düzene olan muhalefetlerinin bastırılabilmesi için resmi-sivil faşist saldırı araçlarının sonuna kadar uygulandığı) bir yönetim şeklini savunmaktadır.

Bilindiği gibi Demirel, en son bir erken seçimi hedefleyerek bugünkü Yeni MC'yi oluşturmuştu. Arada geçen uygulamalar, giderek Demirel'in istediği gibi (bugün tekelci burjuvazinin buhrandan çıkış için diğer en kuvvetli tercihi olan "açık faşizm"in de yerini tutacak) bir güçlü iktidar oluşturabilmesi ve bu yolla egemen sınıfların iktidar krizinin çözülmesi imkanını zayıflatmakta ve hatta ortadan kaldırmaktadır.

İşte bu yüzden Demirel Cumhurbaşkanlığı seçimini bir yönetim şekli tartışması için köprü olarak kullanmakta, güçlü bir iktidarın oluşmasını sağlayacak yönde bir *"Anayasa değişikliği"* sorunu ortaya atılmaktadır

Anayasa değişikliği normal koşullarda Meclisin üçte iki çoğunluğu ile gerçekleşir. Meclis'te bir Cumhurbaşkanı seçimi için yarıdan bir fazla çoğunluğu bile sağlayamayan Demirel'in bu koşullarda böyle bir Anayasa değişikliği tartışmasını ortaya atması ne mana ifade eder?

Bu, herhalde, sadece başka ne yapacağını bilememekten ileri gelen birşey olmasa gerekir. Ve gene, Demirel'in böyle bir zorlamaya başvurabilmesinde, karşısındaki bir AP-CHP "diyalogu" geveleyip durmaktan başka birşey bilmeyen "Ecevit Politikası"nın da önemli bir payı olsa gerekir.

Ecevit, kendisinin birşey yapabileceğine her halde artık kendisi de inanmamaktadır. Bütün bu gelişmeler karşısında bir AP-CHP "diyalogu" önermekten başka yapacak birşey bulamamaktadır. Bu politikanın anlamı ise şudur: Ecevit, hem düzenin buhrandan çıkışının, hem de kendi (yüksek!) siyasi geleceğinin "kurtuluşunun", AP ile CHP'nin anlaşarak kitlelerin devrimci muhalefetinin bastırılması ile sağlanabileceğini düşünmekte ve bundan başka bir çıkış yolu da görememektedir.

Ecevit'in ısrarla bir AP-CHP diyalogunu önerip durmayı adeta "tek politika" haline getirmesi özellikle Ordu ve Tekelci burjuvazi içindeki "açık faşizm" eğilimlerine karşı bir AP-CHP koalisyonunun tercihini kuvvetlendirmeye yöneliktir.

Bunun anlamı ise şundan ibarettir: Ecevit egemen güçlere *"eğer işçileri ve yoksul halkı ezecekseniz bizimle beraber ezin, bu şekilde daha güzel ezersiniz. Bu şekilde 'açık faşizm' gibi çirkin ve tehlikeli ezme yollarına da lüzum kalmaz"* demektedir.

İşte, Cumhurbaşkanlığı seçimleri, bütün bu "seçenekler" konusunda da belirli bir "seçme" anlamına geldiği içindir ki, bu

(Devamı 4. sayfada)

ORTA DOĞU - TÜRKİYE'DE DURUM VE ABD ÇIKARLARI

(Baştarafı 3. sayfada)

konulardaki kararsızlık ve bocalamaları da kaçınılmaz olarak yansıtmaktadır.

4. Şimdilerde, hemen herkes tarafından egemen sınıfların yönetim çıkmazlarının ve ABD'nin Orta Doğu'daki çıkarlarının, Türkiye'de bir askeri faşist diktatörlüğü getirip dayatmakta olduğu kabul edilmektedir. Ancak, böyle bir değerlendirme kendi başına, yaşanılan süreçteki egemen sınıfların temel politikalarını açıklamaktan uzak kalmaktadır.

Yalnızca bir açık faşizm ihtimalinden sözedildiğinde, ağırlıklı olarak hükümetin tayin edilmesinde ordunun doğrudan bir şekilde belirleyiciliği (ya da ordunun doğrudan idareyi ele alması) akla gelmektedir.

Oysa bugün yaşanılan süreçte, egemen sınıfların sorunu sadece bu çerçeve içerisinde sınırlı görülmemelidir. Bugün egemen güçler açısından ağırlıklı olarak sözkonusu edilmesi gereken sorun, Ordunun işçilere ve halka karşı doğrudan bir taraf olarak kullanıldığı bir iç savaş sürecinin geliştirilmesi açısından değerlendirilmelidir. Sivil faşist çetelerin, işçilerin-devrimcilerin ve halkın üzerine saldırtılması ile başlatılan bir iç savaş süreci, şimdi artık resmi devlet güçlerinin halka ve devrimcilere karşı daha etkin bir tarzda saldırtıldığı bir aşamaya doğru geliştirilmektedir.

Aslında bu sürecin daha şimdiden kısmen yaşanır durumda olduğunu söylemek yanlış değildir. Demirel hükümetinin kurulmasından sonra gündeme getirilen uygulamalar sonucu Ecevit tarafından başlatılan bir süreç hızla derinleştirilmekte, Demirel Orduyu kendi sevk ve idaresi altında işçilerin, gençlerin, halk kitlelerinin üzerine saldırtmakta ve resmi devlet kuvvetleri giderek daha açık bir şekilde sivil faşist cinayet şebekelerinin hamiliği ve yardımcılığı görevini üstlenmektedir.

Yaşanılan sürecin en belirgin özelliklerinden biri, artık çoğu kere resmi devlet kuvvetlerinin açıktan yer aldığı kitlesel katliamların günlük ve sıradan bir olay haline getirilmesidir.

Bu yazının son satırlarının yazıldığı sırada Tarsus'da, yoldan geçen bir aracın 15 yaşındaki bir kızın ölümüne yolaçması nedeniyle mahalle halkının yola (araçların hızlarını kesmelerini sağlamak için) kasis yapmaya kalkmaları üzerine meydana gelen olaylarda, jandarma komandolarının açtığı ateş üzerine 9 yurttaşımızın öldürülmesi TRT ve gazeteler tarafından (sıradan bir haber olarak!) veriliyordu...

Açmazları derinleştikçe, kudurmuş köpekler gibi saldırıyorlar.

Her saldırılarını, bu zulüm ve sömürü düzeninin yıkılması doğrultusunda egemen sınıfların yeni bir açmazına dönüştürmek; ve yoksul halkımıza karşı işledikleri her alçakça cinayetin hesabını emperyalizmin ve sömürücü sınıfların bütün köpeklerinden teker teker sormak bizim de boynumuzun borcudur.

DEVRİMCİ YOL

SALVADOR'DA

SALVADOR DEVRİMCİ HALK ORDUSUNUN (ERP) BASINA YOLLADIĞI BİLDİRİ

Şu anda, Salvador halkı, kesin kurtuluşu yolunda, çok önemli anlar yaşıyor. Vatanımızda süren mücadele, halkların, kendi kaderlerinin efendisi olma hakkının bir ifadesidir. Bunun içindir ki, bizler, bu hakkı elde etmek amacıyla, tüm dünyada baskıcıların kesin destekçisi, halkların kendi kaderlerini tayin hakkının açık düşmanı, Amerikan emperyalizminin manevralarını, tuzaklarını, hatta dolaysız müdahalelerini etkisizleştirmek zorundayız.

Vatanımız Salvador, yarım yüzyıldır, Amerikan emperyalizminin ve yerli oligarşinin çıkarlarını koruyan askeri diktatörlüklerin acımasız baskıları altındadır. Bu yönetimler, halkımızı büyük bir yoksulluk içinde yaşamaya zorlamaktadır; beslenme eksikliği, okuma - yazma bilme oranının düşüklüğü, çocuk yaşta ölümlerin çokluğu, konutsuzluk...

Bu baskının sürekli varlığı, Salvador halkını gerçek özgürlük, demokrasi ve kendi kaderini tayin etme yolunda, ödün vermeksizin mücadele etmeye itti. Bunu yapmak için, öz örgütlenmelerini ve silahlı devrimci hareketini güçlendiren, geliştiren, halk, kendi mücadele araçlarını yarattı.

Son dönemlerde gittikçe yükselen mücadele, Amerikan emperyalizminin yönettiği hükümeti, geriye çekilmeler, görünüşte değişiklikler ve uzlaşmalar yapmaya zorladı.

Öyle ki, sarsıntı içindeki toplumumuzda, faşistlerin Romero hükümetiyle diyalog kurmak, özgür seçimlere gitmek gibi çözümlerden sözettiklerini duyuyorduk. Bu formülün bir sonuç vermemesi, (eğer iktidarda kalsaydı, uluslararası anlamda tecrit olması kaçınılmaz olan) Romero diktatörlüğünün bir askeri darbeyle düşürülmesine yol açtı.

Amerika Birleşik Devletleri tarafından hazırlanan bu askeri darbenin, halkımızın sorunlarına çözüm getirmesini beklemek saçma olurdu; çünkü bu darbe, zaten, halk tarafından oluşturulacak demokratik alternatifi engellemek için yapılmıştı.

Halkımızın mücadeledeki direnci ve kararlılığı, ayrıca, demokrat çevrelerin toplumumuzun gereksinme duyduğu yapısal "reformlara" olan inancı, Kuzey Amerika'nın (ABD) bu ilk "sol" cunta taktiğinin başarısızlığa uğramasına neden oldu.

Doğaldır ki, emperyalizmin bu taktiğine alet olarak, Hristiyan Demokratlarla Ordu'nun gerici kanadının bir ittifak oluşturmasına yol açan oportünistler de çıktı.

Hristiyan Demokrat Partiyle Ordu'nun gerici kanadı arasında gerçekleşen bu ittifak, halka karşı vahşi bir baskı temelinde sözde reformlardan oluşan demagojik bir programla oldu. Fakat Ordu'nun ve oligarşinin en gerici kesimleri, bu sözde reformları bile kabul etmediler ve halkın sorunlarına 'çözüm' olarak yalnızca baskıyı önerdiler. Hristiyan Demokrat Parti'nin en gerici kanadı, oligarşi ve Ulusal Ordu'nun büyük bir bölümü bir konuda kesinlikle anlaşıyorlardı: Halkımıza boyun eğdirmek, onun örgütlerini yoketmek. Onlar için her türlü çözümün temel şartı buydu.

Hristiyan Demokratların maskesi düştü: Özellikle mühendis Duarte kudurmuş bir anti-komünist ve halkın kendi kendini yönetmesinin kesin bir düşmanı olduğunu gösterdi. Halkın artık gerekli bilince ulaştığını ve demagog liderler tarafından yönetilmek istemediği fikrini kabul etmektense, faşistlerle ittifak yapmayı tercih etti.

Hristiyan Demokratların görünüşte merkezci (ılımlı) olan her tür formüle destek olmasının nedeni, Ordu'nun en gerici kesimini tek başına iktidarda bırakmamak endişesiydi. Çünkü, böyle bir durumda (gerici kesimler tek başlarına iktidarla kalırlarsa) bu, onların uluslararası alanda teşhir olmasını getirecekti. Sonuç olarak, bu teşhir (ABD emperyalizminin) dünya çapındaki müdahale planlarını frenleyecekti.

Hükümet bu nedenle ılımlı bir görünüm kazanmaya çalıştı: Böylece halk üzerinde sürdürdüğü baskıyı, sağ ve sol gruplar arasındaki çatışmaların bir sonucu olarak gösterebiliyordu.

Tüm dünya halkları, bizim ülkemizde gelişen bu olaylara dikkat etmelidir. Kuzey Amerikan emperyalizmi, ülkemizin kaderini; kanlı, halka işkence yapan katil psikopatlarla dolu, her türlü halk örgütlenmesine karşı çıkan Ordu'nun yardımıyla elinde tutuyor.

Emperyalizmin sadık uşağı olan bu Ordu ve ülkenin ekonomisini elinde tutan emperyalizm varoldukça; halkımız için barış ve adaletten söz etmenin bir anlamı yoktur. Halk kesimlerini içermeyen köklü politik, askeri ve ekonomik değişiklikleri öngörmeyen bir yönetim biçimi er veya geç başarısızlığa uğramaya mahkumdur.

Dünya demokratik hareketine, ülkemizde halkın, katil askeri cuntayla, aşırı sağ hükümeti maskelemek, ona merkezci bir görünüm kazandırmak için gerçek bir halk desteğinden mahrum olan Hristiyan Demokrasi'nin ortaklaşa oluşturdukları yönetimin kurbanı olduğunu bildiririz.

BUGÜN YAŞANAN BASKI: BEŞ AYDA BEŞYÜZ ÖLÜ

Burada bizlere ayrılan yer, Salvador halkının son günlerde yaşadığı baskıyı anlatmak için yetersiz. Bundan önceki Romero ve Molina diktatörlüklerinin baskıları 15 Ekim 1979 askeri darbesinden bugüne kadar ki katliamlarla bile karşılaştırılamaz.

15 Ekim'den bugüne (10 Mart) kadar ölü sayısı beşyüzü çoktan aştı. Halk örgütlerinin (siyasi hareketlerin ve demokratik örgütlenmelerin) militan ve önderlerinin öldürülmesi, günlük bir olay haline geldi.

Uluslararası anlamda, yalnızca San Salvador (başkent) kentindeki bazı katliamlar durdurulabildi. 22 Ocak, 12 Şubat katliamları gibi. Çünkü, dünya basını yalnızca bura-

İÇ SAVAŞ SÜRÜYOR

lara ulaşabiliyordu.

Ama ülkemizin kırsal bölgelerindeki baskı, genel olarak bilinmiyor. Aguilares, Chalatenango, Cuscatlan, San-Vicente, Usulutan, La Paz, La Union, Morazan, La Liberad, Sansonate gibi bölgelerde, yani ülkenin hemen hemen her yerinde, her türlü halk örgütlenmesini hedef alan sürekli bir saldırı yaşanıyor.

15 Ekim'den bu yana, en büyük katliamların gerçek sayılarla bir listesini yaparsak (Ordu bile, ölü sayısını olduğundan az göstermesine karşın, bazı gerçekleri saklayamadı) şöyle bir sonuç elde ederiz:

— 16 Ekim 1979: Melicanos ve Cuscatancingo'da halka saldırı: 355'den fazla ölü.

— 17 Ekim 1979: San Marcos ve Bosques del Matasano: 40'dan fazla ölü. Bu iki saldırı, Devrimci Halk Ordusu (ERP) ve 28 Şubat Halk Cephesi (LP -28) örgütlerine karşı yapılmıştır.

— 29 Ekim 1979: 28 Şubat Halk Cephesinin bir gösterisine saldırı 75 ölü, bunlardan 21'i San Salvador'da El Rosario Katedralinin içine gömülmek zorunda kalınıldı, çünkü bir asker grubu, cenaze töreni yapılırsa, yeni bir katliam yaratabileceklerini bildirmişti.

— 31 Ekim 1979: Devrimci Halk Bloku'nun (BPR) gösterisine saldırı: 20 ölü.

— 12 Aralık 1979: Usuluten eyaletindeki Berlin'de 28 Şubat Halk Cephesi'nin önderliğinde gerçekleştirilen bir toprak işgaline saldırı: 5 ölü.

— 15 Aralık 1979: Yine 28 Şubat Halk Cephesi önderliğinde köylülerin El Porvenir eyaletinde işgal ettikleri bir çiftlik 'kurtarıldı': 100 ölü. Bu operasyon sırasında tanıklar, Amerikan üniforması giymiş askerlerin operasyona katıldıklarını gördüklerini belirttiler.

— 22 Ocak 1980: Birlikte yapılan bir miting (tüm sol gruplar bu mitinge katılıyorlar: Devrimci Halk Bloku, 28 Şubat Halk Cephesi).

Bu mitinge saldırı: 40'ı aşkın ölü.

— 12 Şubat 1980: 28 Şubat Halk Cephesinin işgali altında tutulan Hristiyan Demokrat Partisi Merkezi boşaltıldı ve Devrimci Halk Blokunun mitingine saldırıldı: Toplam 25'den fazla ölü.

Ilobasco, San-Miguel ve Santa-rosa-de Lima'da FAPU tarafından gerçekleştirilen üç kilise işgali eylemine müdahale eden Ulusal Muhafızlar, 15 kişiyi esir aldı ve kilise mihrabında kurşuna dizdi.

Bütün bu olaylara, güvenlik güçleri tarafından esir alınan ve daha sonra bir psikopat vahşetiyle parçalanmış cesetleri bulunan yüzlerce kişiyi de eklemek gerekir.

Ülkenin kırsal kesimlerinde; halka karşı sürekli silahlı saldırı yapılan (halka karşı savaş ilan edilmiş olan) bu yerlerde, binlerce köylü ailesi jandarma ve ordu tarafından sürekli izleniyor. Bu baskıcı güçler, cinayet işliyorlar, ailelerin mallarını çalıyor, hayvanlarını öldürüyor, tarlalarını altüst ediyor, kadınlara tecavüz ediyor, çocukları, yaşlıları; hatta bazen tüm bir köylü ailesini katlediyorlar. Daha sonra, resmi açıklamalar, tüm

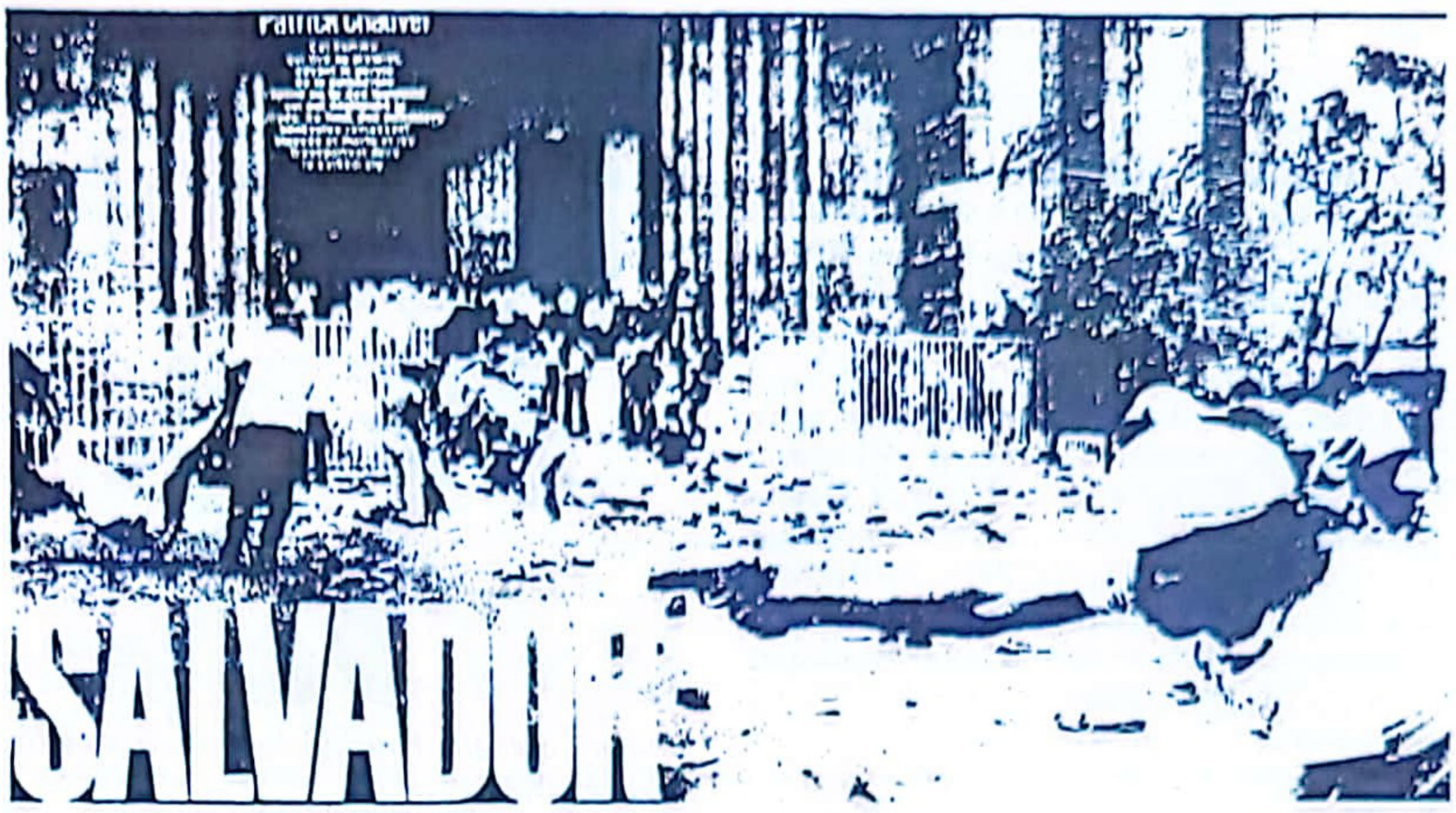

olayların "aşırılar" arasında cereyan ettiği şeklinde veriliyor. Açıktır ki, bütün bunlar, siyasi hareketlerin kitlesini, tabanını, örgütlerden koparmaya yönelik bir kampanyanın parçası.

İşte, oligarşinin, Ordu'nun ve Amerikalıların bize kabul ettirmek istedikleri barış, reform, demokrasi ve özgürlük budur!

Venezuella, Costa Rika, Federal Almanya, İspanya, İngiltere gibi ülkelerin desteklemeye karar verdikleri hükümetin vadettiği barış, işte böylesi bir "ölüm barışıdır"!

İÇ SAVAŞ ÜLKEMİZ İÇİN BİR TEHLİKE MİDİR?

Bunca yıldır süren baskılara karşı halkımızın haklı ve kahramanca savaşması, şu anki durumun nedeni gibi gösterilmek isteniyor. Yoksulların ve sömürülenlerin üzerinde zaten öteden beri varolan saldırı durumu, halka karşı bir propaganda aracı olarak kullanılıyor.

Bugün gittikçe yoğunlaşan savaş halini halk başlatmadı. Halkın yaptığı, sürekli baskı ve korkunç sefalete karşı meşru bir savunmadır. Bu baskı ve sefalet, halkımızın sabrını taşırmış ve onu hızlı ve yaratıcı bir biçimde yeni mücadele biçimleri geliştirmeye, kendi silahlı güçlerini yaratmaya itmiştir. Kimileri, grevleri ve halkın diğer eylemlerini, ekonomik durumun bozulmasına, işsizliğe yol açan olaylar olarak göstermeye çalışıyorlar.

Gerçek şudur ki, halkın mücadelesi, çoktan beri dengeyi bozmuştur ülkemizde. Ve "oligarklar" herşeyi yıkmak, parayı ülkeden kaçırmak, mülklerini satmak, fabrikaları kapatmak ve ekonomik bir iflası hazırlamakla meşguldürler.

Ama, çözümün, onların önerdiği gibi, halk örgütlenmelerini ortadan kaldırmak suretiyle kabul edilecek bir "ölüm ve sömürü barışı" olup olmadığı üzerinde düşünmek gerekir.

Tek bir çözüm vardır: Halkın, kendine ait olan, herşeyi, kendi eline alması gerekir. Kahve, şeker kamışı ve pamuk çiftliklerini, büyük fabrikaları ve oligarşinin tüm mülkünü.

Tek bir çözüm vardır ve diğer çözümler geçerli değildir. Çünkü diğer çözümler bizi sürekli bir sefalet ve baskı altında yaşatacaktır.

Katil sağ için herşeyin sorumlusu komünist bozgunculuktur ve tüm olaylar uluslararası komünizm tarafından düzenlenmiştir.

50 Yıllık askeri diktatörlüğü, işkenceleri, seçim hilelerini, katliamları, sürgünleri, bizler; bozguncu denilen bizler yaratmadık. Ve biz hiçbir zaman, yoksullara, aciz olduklarını, kendi kendilerini yönetebilecek yetenekte olmadıklarını söylemedik. Aksine, biz onlara, kendi meşru haklarını (kendi kendilerini yönetmek hakkı) kazanmaları amacıyla gerçekleri anlatmaya çalıştık. Gerici ve faşist sağ, emekçileri her zaman koyunlar gibi güdülen ve düşünme, örgütlenme hakkı tanınmayan sürüler olarak göstermeye uğraşmıştır. Bu nedenledir ki, "halkı ayartan bozguncular" imajı yaratılmaya çalışılmıştır. Ama, artık, emekçi kitleler de herşeye boyun eğmeyi kabul eden sürüler olmaktan çıkmıştır. Şimdi, kendilerine ait olanı almak için savaşmaktadır onlar.

Lüks mahallelerinde oturanlar (küçük burjuva aydınlar) uzaktan, sürekli açlık, işsizlik tehdidi altında ve sürekli Ulusal Muhafızlar'ın gelip kurşuna dizme ve işkence yapma korkusuyla yaşamanın ne demek olduğunu anlayamıyorlar. Onlar, halka karşı savaşın çoktan başlatılmış olduğunu kavrayamıyorlar.

TÜM DÜNYA HALKLARINA

Salvador halkının kurtuluş savaşına her türlü maddi, politik ve askeri yardımı yapmaları için çağrıda bulunuyoruz.

Ve bizler de, halkımızın mücadelesinden tüm Latin Amerika, Asya ve Afrika halklarının anti-emperyalist mücadelesine selam yolluyoruz.

HALKIN DEVRİMCİ KÜLTÜRÜNÜ YARATMA YOLUNDA:

FATSA HALK KÜLTÜR ŞENLİĞİ

Nisan ayı içinde Fatsa'da bir halk kültür şenliği düzenlendi. 8-14 Nisan tarihleri arasında, 7-8 yaşındaki çocuklardan 70 yaşındaki dedelere-ninelere kadar, işçi kızlarla başları yazmalı köy kadınlarının, civar il ve ilçelerden gelen halk kitleleriyle devrimci gençlerin ve Ankara'dan İstanbul'dan gelen sanatçı, bilim adamı, gazeteci ve aydınların, özetle çeşitli kesimlerden binlerce kişinin yaşadığı devrimci coşku, gerçek bir kültür olayı olarak gerçekleşti. Tüm katılanların kalplerinde - bilinçlerinde emekçi halklarımızın kendi güçlü kollarıyla gerçekleştireceği aydınlık geleceğine ait unutulmaz izler bırakarak...

Bu gerçekte, halkın kendi-devrimci geleceğini yaratma savaşının bir parçasıdır: *halkın devrimci kültürünü yaratma savaşıdır.*

Yerleşik burjuva anlayış, sanat ve kültürü burjuva egemenliğinin ve burjuva yaşam tarzının bir parçası olarak getirmektedir. O halde Devrimci kültür savaşı da bugünkü egemen - burjuva kültürüne karşı, *halkın devrimci iktidarını ve yeni bir yaşam tarzını kurma mücadelesinin bir parçası* olacaktır; bireysel çıkar, bencillik ve emekçi kitlelerin politik pasiflik içinde tutulması gibi burjuva anlayışlarını esas alan bir kültür yerine, herşeyden önce halkın kendi iktidarını kurma (kendisinin ve toplumun yönetimine katılma), halkın yaratıcılığının geliştirilmesi, kollektiflik temeli üzerindeki yeni bir ilişkiler sisteminin (yeni-sosyalist bir yaşam tarzının) oluşturulmasını esas alan Devrimci bir halk kültürünün geliştirilmesi mücadelesi olacaktır...

Böyle bir uğraşın bugün için "gereksiz" olduğunu ve bütün bunların "devrim sonrasına ait bir sorun olduğunu" söyleyenler bulunabilir. Bu tür düşünce eğilimlerinin sakatlığını vurgulamak da gereklidir. Çünkü, böyle bir anlayışla gerçek bir devrimin başarılması sözkonusu bile olamaz. İkincisi, daha önce Direniş Komiteleri konusundaki broşürümüzde belirtildiği gibi; *"Devrimciler (komünistler), gelecek (yeni) toplumun öncüleridir. Bugünkü her yönüyle çürümüş, bireysel çıkarlar temelinde yükselen toplumsal sisteme karşı, yepyeni bir toplumun, yepyeni bir insan ilişkileri sisteminin öncüleridir. Devrimin propagandası bir anlamda bu yeni toplumsal ilişkiler düzeninin kitlelere açıklanmasıdır da. Devrim mücadelesi, bugünkü düzenin sınırsız kötülüklerine karşı gelecek (hayali!) günlerin sınırsız güzelliklerine methiyelerden ibaret olamaz. Bugün devrim için savaşırken, bir yandan da kollektiflik temeli üzerine kurulu olan yeni yaşam tarzını, devrimci bir yaşam tarzını nasıl kendimizde somutlamak durumundaysak, halkla ilişkilerimizin ileri bir konumda olduğu (Devrimcilerin "kontrolü" altındaki) bölgelerde de ayrı şekilde bu yeni toplumsal ilişkilere ait unsurların yeşerip gelişmesi için çalışılması gerekir."*(DY, S.30, s.5).

Fatsa'da Halk Şenliği boyunca yeni bir toplumsal dayanışma anlayışının tohumları serpildi.

Bugün, geleneksel burjuva anlayışları her yönüyle tam bir bozuma uğramıştır. Emperyalist ülkelerdeki toplumsal ilişkiler her yönüyle bu yozluğun çözülmenin ve iflasın bir aynası gibidir.

Bizde ise, emperyalist kültürün baskısı altında çarpıtılmış, yoz-burjuva kültürü ile eski feodal kültürün karılmasından oluşan kozmopolit bir niteliğe sahiptir egemen sınıfların kültürü. Ve şimdi egemen sınıfların ve mevcut düzenin her alanda yaşadığı bunalım, toplumsal ilişkiler ve kültürel alanlarda da olanca şiddetiyle yansımaktadır: İçki-kumar-esrar-seks partileri ile doldurulmuş; bireysel tatmin unsurunun daima ağır bastığı, çocuklarının mirasına konmak için ana babasının ölümünü beklediği, insanların birbirlerinin karısına, kızına, nişanlısına göz diker hale geldiği, hırsızlık, başkalarına kazık atma, haksız kazanç, rüşvet, karaborsa, başkalarının güç durumda kalmalarından yararlanmanın yaygın davranış biçimlerinin oluşturduğu, birbirine güvenmeyen, daima korku ve umutsuzluk içindeki, mutsuz insanlarla dolu bir toplumsal ilişkiler sistemi olarak sergilenmektedir burjuva düzeni...

Ve "Fatsa" bütün bunlara karşı gerçek bir "manifesto"dur. Egemen sınıfların her yönüyle çürümüş, yozlaşmış toplumsal ilişkilerine karşı *yepyeni bir toplumsal düzen adına* yapılmış gerçek bir *"meydan okuma"* dır. Eşitlik - kardeşlik - özgürlük ve kollektiflik temeli üzerinde kurulu, insanların birbirleri ile sevgi, güven ve dayanışma içinde oldukları, acılarını - sevinçlerini, mutluluklarını ve coşkularını birbirleriyle paylaştıkları yepyeni bir toplumsal düzeni, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir ütopya olarak göstermeye çalışanlara karşı (7-8 yaşındaki çocuklarımız, 70 yaşlarındaki dedelerimiz, ninelerimiz, işçi kızlarımız, gençlerimiz ve aydınlarımız - yani tümüyle o büyük coşkuyu yaşayanlar ve yaratanlar tarafından) yapılmış gerçek bir *"meydan okuma"*dır "FATSA"...

7'sinden 70'ine bacı, kardeş, ana, baba, tüm emekçiler Fatsa'da bir hafta boyunca devrimci kültürü yaratma doğrultusunda örnekler verdiler.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Mustafa GÖKÇELİ (1956)
4 Şubat 1980'de Şişli'de faşist katiller tarafından katledildi.

Orhan TOKLUCU (1965)
Kırşehir'de faşist katiller tarafından katledildi.

Necati KOÇ
18 Ocak 1980'de, Ankara Dikmen'de faşist katiller tarafından katledildi.

Ahmet BASMACI (1958)
Alaşehir'de devrimci Yoldaki mücadelesinde şehit oldu.

Rıdvan BİNBİR
Edirne cezaevinde faşist katiller tarafından katledildi.

Ümit NARMAN (1962)
Çorum'da, bir trafik kazasında kaybettik.

Haluk UYSAL (1956)
Tüm-Huk-Der üyesi olan arkadaşımızı trafik kazasında kaybettik.

Mustafa GEZİCİ (1962)
Üsküdar-Bağlarbaşı'nda faşist katiller tarafından katledildi.

Rafet ALTAN (1947)
Devrimci Öğretmen arkadaşımız yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak öldü.

İhsan ÖZ
Soma'da faşist katiller tarafından katledildi.

A. Mümtaz ÖZDAL (1960)
14 Şubat 1980'de İstanbul Kumkapı'da faşist baskılara, zamlara karşı direnişimizde jandarma tarafından şehit edildi.

Gürcan AKMESCİT (1957)
13 Şubat 1980'de İstanbul'da faşistler tarafından katledildi.

Y. İzzet AĞTAŞ (1932)
Dikmen'de Devrimci Yolda mücadele eden arkadaşımız, kalp yetmezliği sonucu öldü.

İbrahim PARMAKÇI
İstanbul Laleli'de 16 Şubat 1980'de Ulaş Bardakçı'yı anmak için düzenlenen gösteride, jandarma tarafından katledildi.

Niyazi ZORBA (1955)
Terme'de faşist katiller tarafından katledildi.

Cemal IŞIK (1960)
Ünye'de faşist katiller tarafından katledildi.

S. İsmail DÜNYA (1942)
Devrimci İşçi arkadaşımız 31 Ocak 1980'de İskenderun'da faşist katiller tarafından katledildi.

Nurhan DÜLGER (1958)
13 Mart 1980'de Sefaköy'de jandarmalar tarafından katledildi.

Hamiyet ÇELİK (1960)
Şavşat'ta yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak öldü.

Nurettin YALÇIN
25 Şubat 1980'de Zeytinburnu'nda faşist katiller tarafından katledildi.

Kazım ÖNAL
25 Şubat 1980'de Zeytinburnu'nda faşist katiller tarafından katledildi.

Şemsettin ŞAHİN (1954)
İzmir'de Devrimci Yol'daki mücadelesinde şehit düştü.

Şakir ÇEVİK (1953)
Gaziantep'te yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak öldü.

Yüksel TAŞ (1961)
Çarşamba'da faşist katiller tarafından katledildi.

Hüsnü KİSPET (1948)
Fatsa'da faşist katiller tarafından katledildi.

Ali TAŞ
Yeraltı Maden-İş Temsilcisi Devrimci İşçi arkadaşımız 4 Mart 1980'de Devrimci Yol'daki mücadelesinde şehit düştü.

Ertuğrul BİLGİLİ (1957)
Sinop'ta faşist katiller tarafından katledildi.

Özcan AYKIR(1958)
9 Mart 1980 günü faşist katiller tarafından Amasya'da katledildi.

Niyazi BALCI
18 Mart 1980 günü faşist katiller tarafından katledildi.

Hürriyet GÖKÇE (1960)
Devrimci arkadaşımızı bir trafik kazası sonucu kaybettik.

Gürkan BAYRAKTAR
Erzurum'da faşist katiller tarafından katledildi.

Fikret DRANAS (1958)
Eskişehir'de 5 Nisan 1980'de faşist katiller tarafından katledildi.

Seyit Ali AKBULUT (1958)
12 Nisan 1980'de, Ankara Salmekadın'da polis tarafından şehit edildi.

Hüseyin YILMAZ (1952)
Yeraltı Maden-İş üyesi devrimci işçi arkadaşımız Murgul'da faşist katiller tarafından şehit edildi.

Hüseyin ALTIN (1947)
11 Nisan 1980 günü şehit oldu.

Sebahattin SERİNDAĞ
11 Nisan 1980 günü şehit oldu.

Kemal HECİN (1952)
Samsun'da faşistler tarafından yaralanan arkadaşımız 17 Nisan 1980 günü şehit oldu.

Celil KARPUZ(1958)
Kayseri'de 15 Nisan 1980'de faşistler tarafından katledildi.

Erdem ERKOÇ (1961)
24 Şubat 1980'de Fatsa'da faşist katiller tarafından katledildi.

Nurettin KILIÇDOĞAN(59)
Devrimci İşçi arkadaşımız Malatya'da faşist katiller tarafından katledildi.

Aliye ÇATALOLUK (1952)
Devrimci bacımızı trafik kazasında kaybettik.

İŞKENCENİZ DE SÖKMEYECEK!

İşkence uygulamaları ayyuka çıktı. Faşizm işkencelerle halkı yıldırmaya ve teslim almaya çalışmaktadır. Irza geçmekten cop kullanmaya, elektrik vermekten, tırnak sökmeye kadar akla gelmeyecek binbir vahşi işkence metoduna baş vuran Yeni MC'nin işkencecileri, faşizmin bütün iğrençliklerini sergilemektedirler.

Gazetelerde her gün yeni bir işkence haberi, belgesiyle-fotoğrafıyla yer almaktadır. Bu devletin hukuk devleti olduğu şarlatanlığını yapmaktan vazgeçmeyen yetkililer ise, işkence iddiaları karşısında kıllarını bile kıpırdatmamaktadırlar. Tam tersine, MKE'de elektrikli işkence aletleri imal edip, işkence teknolojisini geliştirmektedirler. Ve bu "hukuk devletinde", binlerce ilerici, devrimci insan gördükleri işkencelerden sakat kalmakta, hatta pek çoğu işkence tezgahlarında acımasızca katledilmektedir. Çocuk-ihtiyar ayrımı yapılmaksızın, sıkıyönetimin ve emniyetin eline düşenlere işkencenin bütün biçimleri uygulanıyor.

Sadece devrimcilere değil, faşizmin pençesine düşen herkese ayrım gözetilmeksizin uygulanan bu işkencelere elbette gerçek demokratlar cesaretle karşı çıkmaktadırlar. Bu arada bir zamanların demokrasi havarisi geçinen Ecevit ise işkenceler konusunda tek bir söz söylememektedir. Bırakın devrimcilere yapılan işkencelere karşı çıkmayı, CHP'lilere yapılan işkenceleri bile görmezlikten gelmekte, CHP'lilerin bu konudaki başvurularını hasır altı etmektedir. Bu haliyle kendi partisinin üyelerini bile koruyamamakta ve işkencecilere cesaret vermekten başka birşey yapmamaktadır.

Faşizm, işkence uygulamalarıyla da istediği sonuçları elde edememekte, amacına ulaşamamaktadır. İşkence tezgahları da faşizme karşı direniş yerleri haline gelmiştir. Bu durumu bir sıkıyönetim paşası gazetecilerle konuşurken şöyle itiraf etmiştir: "Bacak kadar çocukları bile bir hafta boyunca sorguya çektiğimiz halde (siz "işkence yaptığımız halde" diye anlayın) bunlara ismini dahi söyletemiyoruz". Faşizmin işkenceleri arttıkça, işkencecileri çileden çıkartan bir direniş de yükselmektedir. Gerçekten de günümüzde işkencelerde direnmek sadece devrimcilere ait bir tavır olmaktan çıkmış, faşizmin pençesine düşen herkes işkencede direnmeyi bir namus borcu olarak görmeye başlamıştır. Bugün binlerce devrimci militan bu sınavdan da alnının akıyla çıkmış olmanın coşkusuyla yaşamaktadır. Kendinden sonra gelenlere örnek olmanın onurunu taşımaktadır.

İşkence makinaları ve en son işkence teknikleri Şah'ın kurtulmasına yetmemişti. Somoza da işkence ve zulümle ayakta durabileceğini sanmıştı, ama o da Şah'ın akibetinden kurtulamadı. Türkiye'deki faşist güçleri, işkencecileri de benzer bir akibet beklemektedir. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

İşkenceciler!

İsimleriniz tek tek tespit edilmektedir. Halkımız herkese karşı hoşgörülüdür, ama işkence yapanları kesinlikle cezalandıracaktır. Bunu unutmayın. Sıra hepinize gelecek ve hiçbiriniz cezasız bırakılmayacaksınız. Emin olun ki, kendi karınız, kendi çocuğunuz yaptıklarınızı farkedince sizi ele vereceklerdir. Bütün bunları bilin ve işkence yapmaya öyle devam edin! Ancak:

—İŞKENCECİLER CEZASIZ KALMAYACAK!

30 MART FAŞİZME KARŞI BİR DİRENİŞ GÜNÜ OLDU

Bundan 8 yıl önce, 30 Mart 1972'de Niksar'ın Kızıldere köyünde kahpece katledilen proletaryanın ve halkın 10 yiğit evladı, emekçi halklar tarafından sevgiyle anıldı. Ve 12 Mart'ın işkenceci katilleri bir kere daha nefretle lanetlendi.

İstanbul'dan Kars'a, Diyarbakır'dan İzmir'e, Artvin'den Ankara'ya kadar yurdun her şehrinde ve kasabalarda, köylerde gösteriler düzenlendi, bildiriler dağıtıldı, afişler asıldı. Yurt çapında düzenlenen korsan mitinglere onbinlerce emekçi katıldı. Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda yapılan direnişlerle, boykotlarla, işçiler, memurlar, öğretmenler, öğrenciler Kızıldere katliamını nefretle lanetlerken, 10'ların emekçi halklarımızın kalbinde - bilincinde yaşadığı bir kez daha vurgulandı. Dört bir yana asılan pankartlarda, duvarlara yazılan yazılarda, "Kızıldere Unutulmayacak", sloganları yer alıyordu.

30 Mart 1980, faşizme karşı mücadelenin, Yeni MC'nin faşist baskılarına ve işkencelerine karşı, sıkıyönetime karşı devrimci direnişin yükseldiği bir gün oldu. Bu mücadele gününde de faşistler, canlıer kaçacak delik aradılar. Sıkıyönetim kuvvetleri, polisler, kitle gösterileri ve yaygın direniş eylemleri karşısında çaresiz kaldılar. Halkın 10 yiğit evladı 8 yıl sonra da layık oldukları şekilde, şanla, şerefle anıldılar.

Mahir Çayan

Sinan K. Özüdoğru

Hüdal Arıkan

Ertan Saruhan

Saffet Alp

Ömer Ayna

Cihan Alptekin

Sabahattin Kurt

Ahmet Atasoy

Nihat Yılmaz

DEVRİMCİ YOL

ON'LAR FAŞİZME KARŞI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

Bundan 8 yıl önce yoksul halklarımızın ON yiğit evladı 12 Mart'ın işkenceci faşist cellatları tarafından KIZILDERE'de alçakça katledilmişlerdi.

Mahir Çayan ve on arkadaşı o günlerde idam edilmek istenen DENİZ GEZMİŞ ve iki arkadaşının idam edilmelerini önlemek için Ünye Radar Üssünde çalışan üç İngiliz ajanını da rehin alarak Niksar'ın KIZILDERE köyündeki bir eve sığınmışlardı. Kızıldere köyü ve evin etrafı asker ve polis birlikleri tarafından tamamen sarıldı. Mahir Çayan ve arkadaşları Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamından vazgeçilmesini istiyorlardı.

Ama devrimcileri imha etmeyi kafalarına koymuş olan 12 Mart'ın işkenceci cellatları onları dinlemediler bile. Küçücük damevini makinalılarla, bazukalarla kalleşçe yayım ateşine tuttular. Üç İngilizle birlikte Mahir'i, Kazım'ı, Ertan'ı, Nihat'ı, Saffet'i, Ömer'i, Cihan'ı, Sabahattin'i, Ahmet'i, Hüdal'yi, halkımızın ON yiğit evladını katlettiler.

İşte şimdi, bu katliamdan sonra bütün yoksul halklarımız KIZILDERE'de katledilen ON yiğit evladını bir kere daha sevgiyle anıyor ve ONLAR'ı katleden ve daha sonra Deniz ve arkadaşlarını da asan 12 Mart'ın işkenceci cellatlarını da binlerce kere daha lanetliyor.

ONLAR halkımızın mutluluğunu ve özgürlüğünü istiyorlardı. ABD'nin ve IMF'nin sömürü ve tahakkümünden kurtarılmış bağımsız ve özgür bir Türkiye istiyorlardı. ONLAR'ı katledenler ise yurdumuzu ve halkımızın alınterini emperyalist-sömürücü tekellere peşkeş çeken emperyalizmin uşaklarıydı.

ONLAR yoksulluk ve sömürünün yokedildiği, bütün emekçi halklarımızın insanca, özgürce ve kardeşçe yaşadığı güzel ve aydınlık bir Türkiye istiyorlardı ve bu uğurda korkusuzca savaştılar ve ölüme gülerek gittiler. ONLAR'ı katleden 12 Mart işkencecileri ise sadece bir avuç sömürücünün saltanatını korumak için her türlü alçaklığa ve zulme başvurarak efendilerine uşaklık ettiler. Ve şimdi de, yaptıkları bütün alçaklıkların hesabının kendilerine mutlaka ödetileceğinin korkusuyla hergün bin defa ölerek yaşıyorlar.

12 Mart generalleri "sosyal uyanış ekonomik kalkınmanın önüne geçti" diyerek, halkımızın uyanışını önlemek istediklerini, yani işçilerin, köylülerin, memurların bilinçlenerek kendi haklarını aramalarını önlemek istediklerini açıkça itiraf ediyorlardı.

Bunun için orduyu, polisi "anarşi ve terör" yaygaralarıyla işçilerin-köylülerin ve halkın uyanık kesimlerinin üstüne saldırtıyorlardı. Milyonlarca halkın yoksulluk ve sefaleti pahasına efendilerinin saltanatı sürsün diye gençliği susturmak, devrimcileri yoketmek istiyorlardı.

İşte bu yüzden 12 Mart'ın işkenceci cellatları ONLAR'ı katlettiler, Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i astılar. Ulaş'ı, Cevahir'i, Koray'ı vurdular. İbo'yu işkence odasında öldürdüler. Binlerce yurtseveri işkenceden geçirip zindanlara doldurdular...

Ama halkın devrimci uyanışını durduramadılar. Devrimci Mücadeleyi yokedemediler.

12 Mart'ın işkenceci cellatları halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesini yoketmek istediler, ama; şimdi emekçi halklarımızın sömürü ve zulme karşı Devrimci Mücadelesi dünden ON kat daha büyük ve güçlüdür.

Ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü ve mutluluğu için savaşan yiğit evlatlarımızı katlettiler ama şimdi Tariş'te, Gültepe'de, Çimentepe'de, İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, Elazığ'da, Uşak'ta, Kars'ta, Artvin'de, Türkiye'nin her tarafında emperyalizme ve faşizme karşı, sömürü ve zulme karşı savaşan onlarca Nihat, onlarca Ahmet, onlarca Ertan, yüzlerce Cevahir, yüzlerce Koray, yüzlerce Sinan, binlerce Deniz, binlerce İbo, binlerce Mahir var.

Ve bu yüzden şimdi ONLAR faşizme karşı savaşımızda YAŞIYOR! Ve halkımızın nihai zaferine kadar YAŞAYACAK!